

«SI NO ES PREPARA EL CAMÍ, NO SOMIEM MIRACLES PER A BARCELONA-92»

Princesa a l'Olimp

Als disset anys, la jove gimnasta vilera, Maisa Lloret, se'ns mostra com una dona sensata i d'idees clares. Amb ella vam passejar pel món de la rítmica, de les Olimpíades, i d'ella mateixa.

Vicent Mifsud i Estruch

La primera vegada que la vam veure en una competició d'un nivell elevat fou al campionat europeu del 86, que tingué lloc a Florència. Des d'aleshores la progressió d'aquesta gimnasta de la Vila Joiosa ha estat vertiginosa. Entre les seves consecucions cal destacar el novè lloc obtingut als darrers europeus de Helsinki, les cinc medalles d'or guanyades a l'Argentina als Jocs Iberoamericans, i, és clar, el diploma olímpic de Seül. Tota glòria esportiva, però, sol ser el fruit d'un esforç.

—Vaig començar a dedicar-me a la gimnàstica als dotze anys —bastant gran ja, perquè la majoria de les gimnastes comencen quan en tenen set o vuit—. El meu primer any fou terrible perquè m'havia de traslladar tots els dies des de la Vila al Gimnàs Montemar d'Alacant; això significava eixir de l'escola abans d'hora, perquè havia d'agafar un tren que eixia a les cinc. Cada vesprada passava dues hores entrenant, seguint les ordres de Rosa Menor, la meua primera entrenadora, i, quan acabava, a les nou, encara m'esperaven dues hores més d'autobús per tornar a casa. Ma mare va pensar que l'única manera d'acabar amb aquest tràfec quotidià era que me n'anés a estudiar a un internat a Alacant. Vist des d'ara, sembla una decisió encertada, ja que em cridaren per a l'equip nacional. Me'n vaig anar a viure a Madrid i, dos mesos més tard, ja participava en el meu primer Campionat d'Europa.

—I, en poc de temps, has esdevingut la gimnasta espanyola més reconeguda, tant ací com internacionalment.

—Sí, però curiosament encara no he pogut aconseguir el Campionat d'Espanya. És per a riure.

—Has anomenat Rosa Menor, ¿quina part del teu èxit li pertany?

—En realitat, a Rosa li dec ben poc. No va confiar mai en mi; fins i tot em va arribar a dir que jo no aprofitava per a ser gimnasta.

«Em fan molta por les maces».

A la que sí que li puc agrair el que sóc és a Elena Garcia, la meua actual entrenadora.

—¿I què em dius de la seleccionadora nacional?

—Emília Boneva és un tros de pa, tota cor, el millor que hi ha a la gimnàstica rítmica de l'estat espanyol. És una dona que sap treballar. A més, Emília em va defensar contra els federatius, que volien veure'm fora de l'equip nacional. ¡Perquè n'hi va haver que no desitjaven que jo no anara a Seül!

—Però vas anar-hi i hi vas triomfar. ¿Què se sent quan es rep un diploma olímpic, sabent, a més a més, que les medallistes i la quarta classificada són quasi intractables.

—Això és molt fort. Ningú no s'ho pot imaginar. Era aconseguir el que sempre havia desitjat, i pel que tant he sofert als entrenaments. Ara, també és molt forta la sensació de neguit que t'envaïx quan et prepares per realitzar els exercicis el dia de la final. En aquell instant em vaig dir: «Maisa, t'esperen

quatre aparells i no pots fallar en cap d'ells si vols ser quinta». I així ho vaig fer: primer la cinta, seguidament la corda, després el cercol i, al final, les maces. ¡Que nerviosa! A més, sempre em fan molta por les maces; no sé per què.

—¿Amb quin aparell et trobes més còmoda?

—Jo em sent bé amb qualsevol dels quatre. La gent, però, sembla que el que mes s'estima és el cercol: és l'exercici que duu més sentiment intrínsec, i més si, com jo faig, s'acompanya amb la música del *Concierto de Aranjuez*.

La música es un element bàsic a l'hora de valorar una actuació. I, si n'he de triar alguna, em quede amb l'espanyola. Però coreografia i música no són les úniques coses que influeixen en les puntuacions; tot és important: el disseny del mallot, el maquillatge...

—La bellesa, t'afavoreix, ¿no ho creus?

(La Maisa es pensa la resposta. Riu i, finalment, em repeteix que tot pot augmentar o baixar la puntuació, fins i tot les pestanyes i el rítmel.)

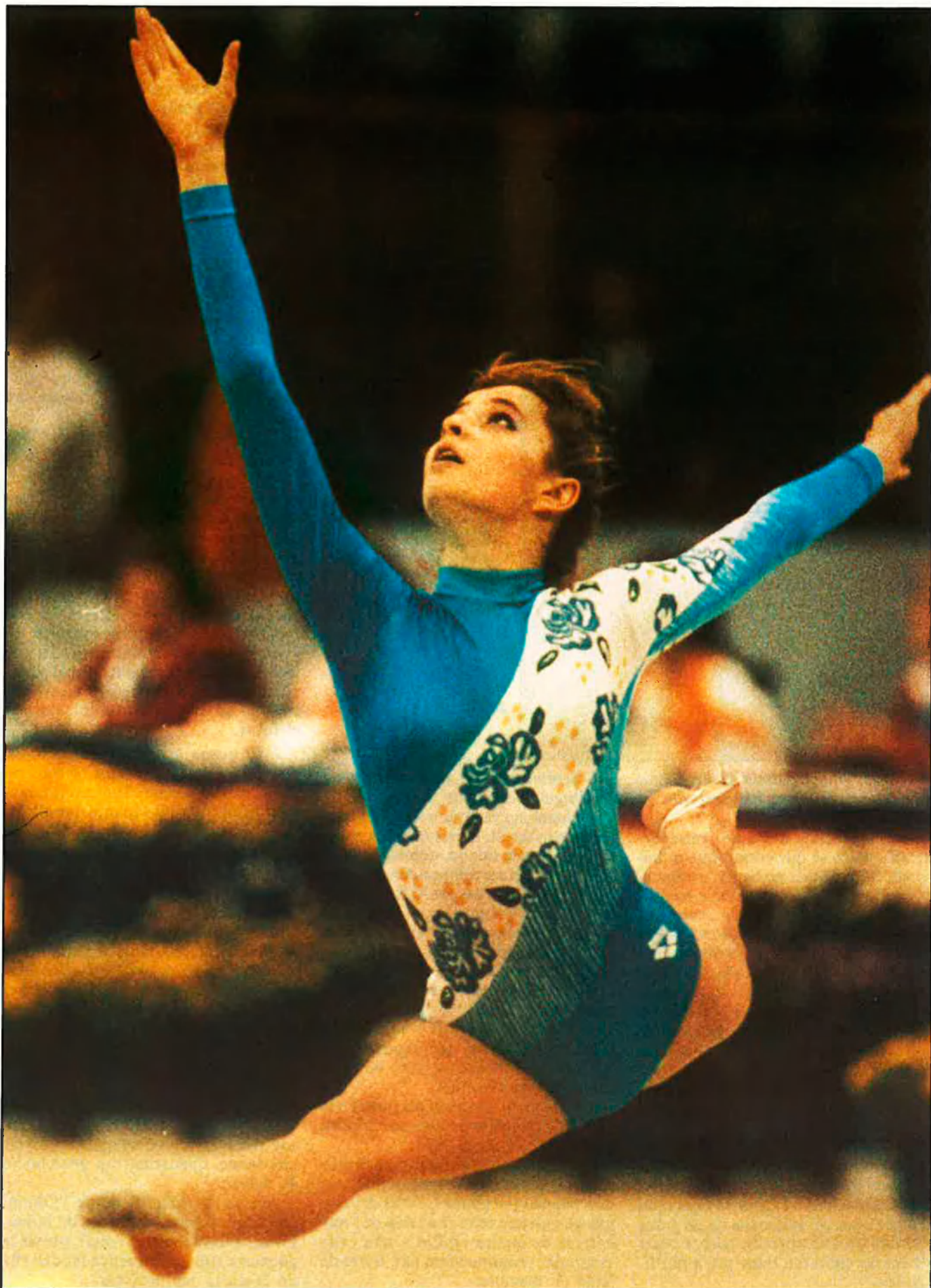
—En realitat es tracta d'un sistema de puntuació massa subjectiu.

—En el qual búlgares i soviètiques ixen sempre amb unes quantes centèsimes per davant de la resta. Parla'm d'elles i també de la teua campanya d'equip, Maria Martín.

—Mai no opine de les gimnastes espanyoles. D'Espanya no m'agrada tocar cap tema. Pel que fa a les estrangeres, és cert que les búlgares, si acaben l'exercici sense que els caiga l'aparell, tenen el deu segur, mentre que la resta podem estar satisfetes si realitzant un exercici similar ens donen un 9.85.

—¿Pot haver-hi actuacions perfectes en gimnàstica rítmica? ¿Si els jutges atorguen deus a totes les participacions d'una gimnasta no estarien potser posant un sostre massa baix a la disciplina?

—Si en les puntuacions no entraren les preferències per les gimnastes d'un determinat estat, i foren veritablement objectives, cap no passaria del 9.30.

Però crec que tot continuarà sent el mateix mentre els jutges siguin d'un estat o altre. Algú deu haver pensat que la solució està a aplicar els ordinadors al sistema, però aquests no podrien captar mai un dels principals ingredients de la rítmica: el sentiment.

—Malgrat tots els desavantatges amb què t'has trobat, has demostrat ser la millor gimnasta del món, a banda de les representants de l'URSS i de

«No hi ha gimnastes perfectes».

Bulgària; ¿què li falta a Maisa Lloret per batre els monstres d'aquests dos estats?

—Sempre pots treballar i entrenar-te més. Però sé que encara que m'haguera esforçat més no hauria arribat al més alt. I amb açò no m'estic menyspreant, però, per exemple, als europeus de Helsinki jo vaig fer dos exercicis ben bons que em valgueren 9.90 —sense cap errada—, i gràcies a ells aconseguí empatar Bianka Panova —la campiona del món— tot i que ella havia fet dues errades, i els jutges degueren trobar massa descarat donar-li una puntuació més alta que la meua.

—¿T'agradaria assemblejar-te a alguna de les teues rivals? ¿Admires alguna gimnasta?

—Sóc molt crítica i m'adone que no hi ha gimnastes perfectes —Maria Lobatch no és la millor perquè totes les seues actuacions a l'Olimpiada es contenen per deus—; cadascuna de les grans domina un dels aparells, però a pesar de tot no estan tan lluny per a mitificar-les.

—I de les estrelles olímpiques a la realitat dura de l'esport valencià. ¿Per què no naixen més figures d'elit al país?

—És una qüestió que s'hauria de plantejar el conseller de Cultura i Esport. Potser així s'adonaria de la resposta que tothom coneix: no hi ha mitjans, no hi ha pavellons, i, a més a més, les escasses ajudes que se'ns dediquen solen arribar molt tard.

—Sembla que no t'agraden massa els dirigents esportius.

—Quan una veu que a les gimnastes no ens arriben els diners que diuen que ens pertoqueu; que jo, quinta en Seül, sols cobre quinze mil pessetes per mes —no sé els diners del pla ADO 92 a què es dediquen—; i mentre, al costat, els directius es pegaven per anar a Corea —sempre hi ha les típiques llepasses que s'apeguen a qualsevol viatge.

—N'anaren molts en l'expedició espanyola.

—D'esportistes també n'anarem alguns, perquè havíem de competir —diu la gimnasta tot rient—, però de capitostes, n'eren un munt.

—Explica'm com és el teu pla de treball. ¿Quantes hores entrenes diàriament?

—Quan s'acosta una competició d'alt nivell, em passe vuit hores cada dia treballant al gimnàs, llevat del diumenge que faig festa. La resta de l'any entreno de quatre i mitja a nou cada vesprada, i continue fent vuit hores de feina els dissabtes.

—S'ha dit bastant en els darrers mesos que la preparació física de les gimnastes es complementa amb ajudes químiques. ¿Hi ha tant de dopatge a l'esport com sembla?

—A l'alta competició, és clar, existeix el dopatge; a més, si tu en demanes, te'n donen. La polèmica sobre l'ús de diürètics entre les gimnastes que ha sorgit a Espanya, però, és deguda més a l'enveja d'una companya meua de club, l'Aranxa Villar, que decebuda per no haver estat cridada per la seleccionadora, va carregar contra nosaltres fent malbé la nostra imatge, ajudada per algun tipus de premsa. Els controls, tant ací com a Corea, ens han donat la raó. Joestic a favor dels controls per sorpresa, d'aquesta manera podrem acabar amb les sospites que sofrim els que no hem d'amagar cap secret.

—¿Com és Maisa fora de la rítmica? ¿Què t'agrada fer?

—Ja que, a banda de la gimnàstica, estudejo el COU, tinc poc temps lliure i el gaste per recuperar hores de son endarrerides, i per eixir amb els amics —quan sóc a la Vila solc anar amb la meua germana o els meus cosins, perquè els anys d'absència m'han deslligat bastant del poble—. Ara, el que més m'agrada és comprar-me roba, tot i que és una afició molt cara. També m'agrada molt jugar a tennis i desitjaria dedicar-m'hi; és encara un somni, com ho és fer de model publicitari en el futur.

—Et queda temps per als xics.

—Hi ha temps per a tot, si tens interès de debò, és clar. Tinc molts amics i, entre ells, uns ho són més que altres.

—¿Com veus el futur de la gimnàstica espanyola? ¿Què passarà a Barcelona al 92?

—La progressió de la rítmica no pot ser massa ràpida, perquè ja ens trobem ben amunt. El que sí que pot ajudar és que els jutges es mostren més benèvols, per celebrar-se ací. La majoria dels esports ho tenen més difícil que el nostre: si no es prepara el camí, no somiem miracles per a Barcelona. I fins ara no s'ha preparat massa bé.

—¿Contribuiràs que es realitze el miracle?

—No sé si podré ser a Barcelona; la vida esportiva d'una gimnasta pot acabar als divuit anys o allargar-se fins els vint-i-cinc. Cadascuna sap quan ho ha de deixar.

Ara ja es troba al cim de l'Olimp. Des d'allí tot està a l'abast de la mà. I d'ací a uns anys, ¿qui sap?, potser la gimnasta serà una atractiva model: ella no descarta cap projecte. □